

Film me voor kerst

ROBIN HART

Film me
voor
kerst

P E L C K M A N S

© 2025, Robin Hart en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagillustratie: Kaurie Vleugels
Vormgeving omslag en binnenwerk: Pelckmans Uitgevers
Ontwerp binnenwerk: Filip Coopman (Tinxz)

D/2025/0055/261
ISBN 978 94 6234 771 7
NUR 343
THEMA FRDJ, FP, FU, FXD, FQ, 5HPD, 5HRD

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6234 778 6

pelckmans.be
 facebook.com/pelckmans.be
 instagram.com/pelckmans.be

a.marlow@channel4buzz.com
jack.andersen@newleaf.com
RE Cijfers Channel 4 Buzz
di 25-11-2025 22:36

Geachte heer Andersen
Beste Jack

Bedankt voor uw vernederende financiële inzichten met het oog op het optimaliseren van onze teams. We zijn heel benieuwd of het meedraaien op de werkvloer dezelfde pijnpunten naar voren brengt. Succes op 8 december, en hou ons op de hoogte van uw vorderingen en bedenkingen.

We begrijpen maar al te goed dat uw taak geen sinecure is, dus aarzel zeker niet om mij of andere leden van het bestuur van Channel 4 Buzz aan te spreken indien we u bijkomende informatie moeten bezorgen of u met iets anders in uw opdracht kunnen ondersteunen.

Met vriendelijke groet
Archibald Marlow

Send

HOOFDSTUK 1

Mia

‘Pickles, nee!’ kreunde Mia wanhopig tegen de rosse kater op haar kleine telefoonschermje. Pickles, die zich geen bal aantrok van de camera die aan zijn gloednieuwe etensbak gekoppeld was en die zijn stunt met ergerlijke objectiviteit filmde, struinde over haar keukeneiland en deed een verdienstelijke poging om zijn dikke kop in haar lege potje bosbessenyoghurt van vanochtend te proppen. Hij slaagde niet in zijn opzet, maar eindigde wel met een snoet vol yoghurtvlekken. De kater was zo druk bezig met scheel kijken om zijn volgesmeerde snorharen te pakken te krijgen, dat hij niet zag dat de vaatwasser langzaam openging.

Mia zag wat er zou gebeuren nog voor de tragische ontwikkelingen zich effectief voordeden, maar aangezien Pickles zo’n vijftien kilometer verderop op haar keukeneiland zat, en niet hier, in haar kantoor bij Channel 4 Buzz, kon ze alleen maar machteloos toekijken.

De camera nam geen geluid op, maar dat was dan ook niet nodig. Ze zag het exacte moment waarop de vaatwasmachine drie keer schril piepte om aan te geven dat de wascyclus voltooid was. Pickles, die net beslist had om een tweede poging te ondernemen om het yoghurtpotje als fietshelm te gebruiken, schrok zo erg van het indringende geluid dat hij een halve meter de lucht in vloog. In plaats van netjes weer vlak naast het lege potje

bosbessenyoghurt te landen, zwenkte hij een stuk opzij, waardoor hij bij zijn landing precies in de smalle opening bovenaan de vaatwasser floepte.

Mia schoot in paniek overeind, haar armen nutteloos voor zich uitgestrekt, alsof ze de domme kater op die manier zou kunnen opvangen. Florian keek haar met een opgetrokken wenkbrauw aan, besloot blijkbaar onmiddellijk dat hij niet wilde weten welke interpretatieve TikTokdans zijn collega uitvoerde, en concentreerde zich opnieuw op zijn computerscherm.

Nog voor Mia te lang kon stilstaan bij hoe haar kat op dit moment mogelijk gestoomd werd in een nog hete vaatwasser, klapte de deur volledig naar beneden en schoot Pickles naar buiten. In zijn vlucht sleurde hij twee plastic dekseltjes mee en sneuvelde er minstens een glas, maar dat was het minste van haar zorgen.

Hoewel Pickles een vuile blik op de vaatwasser wierp, trippelde hij min of meer ongeschonden in de richting van de camera, waar hij, met nog steeds een kwak yoghurt onder zijn oog, gulzig van de nieuw gedropte lading kattenbrokjes begon te eten.

Mia wreef vermoeid over haar gezicht en stak haar telefoon weer weg. Dat ze net op dit moment op de app had gekeken, was niet goed voor haar gemoedstoestand. Ze hoopte althans dat dit het meest opwindende was dat Pickles vandaag had meegemaakt, maar met die kat wist je dat nooit. Sinds ze hem uit het asiel gered had, had hij al meer ongelukjes meegemaakt dan gelukjes. Maar zolang hij elke avond tevreden spinnend op haar schoot, borstkas en occasioneel haar schouder kwam zitten, beschouwde ze zichzelf als een acceptabele kattenmoeder.

Hopend dat Pickles de rest van de dag geen suïcidale neigingen zou vertonen, concentreerde Mia zich opnieuw op het document dat openstond op haar computer. Budgetten, juist, daar was ze mee bezig. Als ze wilde opvallen bij het bestuur en daarbij liefst ook meteen de goedkeuring wilde krijgen om haar project te mogen uitvoeren, moest ze met een zo volledig mogelijk dossier komen. Ze zou ervoor zorgen dat ze alle vragen die de streng uitziende bestuursleden op haar zouden afvuren ter plekke kon beantwoorden. Geen gesukkel met cijfers die nog opgezocht moesten worden of problemen waarop ze niet geanticipeerd had. Geen van hen zou haar kunnen dwarsbomen, zelfs haar eigen vader niet.

Alsof ze Amos Collins opgeroepen had enkel en alleen door aan hem te denken, verscheen hij uit het niets aan haar bureau.

‘Mia’, zei hij, bij wijze van begroeting.

‘Dag pap, wat doe jij hier?’ vroeg ze, iets aanvullender dan haar bedoeling was. Als haar vader het al opmerkte, zei hij er niets over.

‘Vergadering met het bestuur. Niets waar jij je zorgen om hoeft te maken.’

Dat deed ze ook niet. Het enige waar Mia zich op dit moment zorgen om maakte, was of het Pickles op de een of andere manier gelukt was om in haar oven te kruipen of zichzelf te verdrinken in de gootsteen.

‘O, oké’, zei ze daarom, terwijl ze snel haar document wegklikte. Maandag zou ze de inhoud ervan moeten voorstellen aan het bestuur. Sinds twee jaar werd er aan het einde van elk jaar een presentatiemoment georganiseerd, waarop vijf werknemers van Channel 4 Buzz de kans kregen om een project voor te leggen. Dit jaar was zij door haar leidinggevende uitgekozen om een voorstel uit te werken. In de meeste gevallen werd er effectief eentje gekozen dat het jaar nadien uitgerold werd. Het was nog nooit gebeurd dat er twee voorstellen gekozen werden. Het was al wel gebeurd dat alle vijf de voorstellen werden afgekeurd. Mia was geen fan van haar kansen, maar ze zou zich niet uit het lood laten slaan. Ze had alleen nog wat extra voorbereidingstijd nodig voor haar vader zich met haar idee kwam bemoeien.

Vanavond was het zover. Tijdens hun quasi verplichte maandelijks eten-tje zou ze de grote lijnen voor hem schetsen, om hem warm te maken voor het idee en maandag op zijn minst één enthousiast gezicht in de bestuurszaal te zien zitten.

Maar vanavond was nog ver weg en ze kon de uren die haar van hun etentje scheidden goed gebruiken.

Amos Collins liet zijn blik niet langer dan een halve seconde op haar scherm rusten en kon zijn frons goed verbergen.

‘Het is de eerste vrijdag van de maand. Ik maak een ovenschotel.’

Hij maakte geen ovenschotel. De traiteur wat verderop in de straat maakte een ovenschotel en zij en Max deden alsof ze de verpakkingen ervan niet in de vuilnisbak zagen liggen.

Zo ging het altijd. Haar vader vroeg nooit iets, hij eiste alleen dingen.

‘En is het de bedoeling dat ik Max eraan herinner dat het de eerste vrijdag van de maand is?’ vroeg ze, omdat ze wist dat dat eigenlijk was wat hij van haar verlangde.

‘Fijn dat je het aanbiedt, Mia, dan hoef ik daar geen tijd in te steken.’

Geen aanbod, maar goed.

‘Ik kan niet heel lang blijven, want ik heb nadien nog met Susie en Cornelia afgesproken.’

Haar vader knikte, maar ze wist nu al dat hij straks niet meer zou weten dat ze nog andere plannen had.

‘Ik verwittig Max wel. Ik zal hem zeggen dat als hij niet kan komen, hij jou even moet bellen.’

Nu fronste haar vader langer. ‘Zorg dat hij komt.’

Uit zijn toon bleek dat hij geen tegenspraak zou dulden en hoewel Mia hem wilde zeggen dat hij ook wist dat Max zich niet zomaar voor zijn kar zou laten spannen, voelde ze dat dit niet het moment was om dwars te liggen.

Hij draaide zich om en liep zonder afscheid te nemen weg. Mia viste haar telefoon uit haar tas, onderdrukte de neiging om te kijken of Pickles inmiddels de rookmelder van het plafond aan het vijzen was of alle koelkastmagneten opgevreten had en zocht Max in haar contactenlijst.

Ze tikte op het groene telefoontje naast ‘Maxipad’ en wachtte geduldig tot haar tweelingbroer opnam.

‘Hey Mini, wat is deze keer het probleem?’ begroette Max haar met tien keer meer genegenheid in zijn stem dan ze gewoonlijk van hun vader mocht verwachten.

‘De ouwe vraagt of we straks komen eten’, viel ze met de deur in huis. ‘Ik kan komen, maar ik kan niet lang blijven, want ik heb vanavond nog afgesproken met Susie en Cornelia’, herhaalde ze haar excuus van daarnet.

‘Laat mij maar weer alleen achter, ja. Denk je dat ik me er nog met een smoesje van af kan maken?’ vroeg hij hoopvol.

‘Ik betwijfel het. Pap liet duidelijk verstaan dat we allebei verwacht worden. Hij maakt een ovenschotel’, voegde ze er schouderophalend aan toe.

‘Geloof je dat zelf?’

Het was een vraag die geen antwoord verdiende.

‘Ik stuur hem wel dat we er allebei zullen zijn.’

Ze nam afscheid van haar broer en deed wat ze hem beloofd had. Er verschenen onmiddellijk twee blauwe vinkjes bij het bericht, maar haar vader stuurde niets terug. Ze had niets anders verwacht.

Eigenlijk zou ze haar telefoon weg moeten leggen om verder te werken aan haar voorstel, maar haar duim swipete automatisch naar de app waarmee ze Pickles in de gaten kon houden. Toen bleek dat die gewoon languit midden in de woonkamer lag, zijn witte, cartoonachtige voorpootjes netjes

onder zijn lijf gevouwen en zijn achterpoten onelegant uitgestrekt, tikte ze zonder zich ervan bewust te zijn op het gekleurde icoontje van Instagram. De zoekbalk wist al wie ze wilde stalken bij de eerste letter die ze typte en hoewel Brad recent geen nieuwe foto's gepost had, bleef ze langer dan goed voor haar was op het profiel van haar ex hangen.

HOOFDSTUK 2

Mia

Mia slaagde er niet in de kou van buiten van zich af te schudden. Het huis waarin ze opgegroeid was voelde kil aan sinds haar moeder hen veertien jaar geleden in de steek had gelaten. Misschien lag het voor een stuk ook aan het feit dat hun vader aan haar en Max had gevraagd om hun sleutel terug te geven. Ze waren inmiddels volwassen en het was tijd dat ze op hun eigen benen zouden staan. Zo had hij het gezegd voor hij zijn hand naar hen had uitgestoken. Te verbouwereerd om te argumenteren dat het nooit slecht was om een reservesleutel bij je kinderen te hebben liggen, al was het maar zodat ze zijn planten water konden geven wanneer hij op vakantie was, had Mia haar sleutel in zijn uitgestrekte palm laten vallen. Max had hetzelfde gedaan, hoewel ze bij hem een spiertje in zijn kaak had zien samentrekken. Ze hadden het er achteraf nooit nog over gehad.

‘De kast voor de jassen is daar’, wees haar vader, alsof Mia zelf niet achttien jaar in dit huis had gewoond.

Als haar vader het al vreemd vond dat ze haar belachelijk grote handtas niet bij haar dikke winterjas zette, maar die mee naar de keuken nam, zei hij er niets van.

Max zat al aan de keukentafel en bliksemde haar bijna neer met een veelbetekenende blik op zijn horloge toen ze haar wollige sjaal daar over de verwarming drapeerde, zodat de sneeuwvlokken die er nog aan kleefden konden smelten en de sjaal tegen straks hopelijk een beetje opgedroogd was.

Ze was te laat, dat kon ze niet ontkennen, maar zodra ze het gesprek subtiel naar haar projectvoorstel voor Channel 4 Buzz kon sturen, zouden zowel haar broer als haar vader begrijpen waardoor ze zich had laten afleiden.

De ovenschotel van de traiteur zag er overheerlijk uit, maar hun vader had niet eens zijn best gedaan om te doen alsof hij het gerecht zelf gemaakt had. Hij had de schotel inclusief aluminiumbakje in een veel te grote oven-schaal gepleurd en het geheel zo op tafel gezet. Mia had het allang opgegeven om hem te zeggen dat hij een onderlegger onder zo'n hete schaal moest leggen en haalde er zelf twee uit de kast. Haar vingers bleven zweven boven twee versleten kurken onderleggers die zij en Max als kind op school ooit beschilderd hadden.

‘Voor de liefste mama’, stond er in kinderlijke hanenpoten op gekliederd.

Ze moest haar best doen om niet te snuiven en duwde de onderleggers verder naar achteren. Ze begreep niet waarom haar vader de krengen niet gewoon weggooide. Liefste mama's lieten hun gezin niet in de steek wanneer hun tweeling begon te puberen. Liefste mama's verdwenen niet met de noorderzon om veertien jaar niets van zich te laten horen, zelfs niet op verjaardagen of andere speciale gelegenheden.

Mia wist niet wat ze frustrerender vond. Dat ze familie was van een vrouw die zulke dingen kon doen zonder zich daar schuldig over te voelen, of dat ze keer op keer teleurgesteld werd wanneer een onterecht gevoel van hoop zich meester van haar maakte.

Toen zij en Max afstudeerden aan de middelbare school, was haar broer tijdens de ceremonie stug voor zich uit blijven staren, terwijl zij het niet had kunnen laten om verwachtingsvol om zich heen te kijken. Tot Max haar hard in haar zij had geknepen en haar met op elkaar geklemde kaken had toegebeten dat ze er niet zou zijn. Dat ze er nooit meer zou zijn, en dat Mia zich alleen maar keer op keer openstelde voor het opnieuw openrijten van dezelfde oude wonde.

Ze kwetste er trouwens niet alleen zichzelf mee, maar ook hun vader. Hij was dan misschien niet de warme vaderfiguur waar ze soms nood aan had,

hij had er wel het beste van proberen te maken als alleenstaande vader van twee pubers. Uiteindelijk waren zij en Max best goed terechtgekomen, en haar constante hoop dat haar moeder voor hen zou terugkeren, kon alleen maar pijnlijk zijn voor haar vader.

Ze legde twee zwarte, onbeschilderde onderleggers op tafel en gebruikte een handdoek om de ovenschaal te verplaatsen. Haar vader negeerde de handeling en probeerde een ongemakkelijk gesprek op gang te trekken met Max, die net zijn hobby had aangehaald als excuus waarom ook hij vanavond niet te lang kon blijven.

‘En hoe heet het dan juist wat je daar in die speeltuin doet?’

Mia zag hoe Max zijn uiterste best deed om een oogrol te onderdrukken.

‘Geen speeltuin, pa, een boulderzaal. Boulderen is een intensieve sport, hoor. Je wilt niet weten hoeveel spieren je moet aanspreken om van de ene greep naar de andere te raken zonder naar beneden te storten.’

Dat naar beneden storten zou nogal meevallen wanneer de klimmuren nooit hoger waren dan een paar meter en er altijd valmatten onder lagen, maar Mia was niet van plan om haar broer nog nijldiger te maken door hem daarop te wijzen.

Hun vader schepte bijna de helft van de ovenschotel op zijn eigen bord en liet de lepel in de schaal liggen. Mia wachtte niet tot Max zijn bord ook zou volscheppen en niets voor haar zou overlaten en verdeelde wat er nog in de schaal zat netjes in twee stukken.

‘En grepen zijn die gekleurde uitsteeksels die op de muur hangen?’ vroeg hun vader met zijn mond vol aardappel en gehakt.

Het bevestigende antwoord van haar broer ging verloren in de opmerking die haar vader er achteloos aan toevoegde.

‘Volgens mij hebben ze ook zo’n muurtje in dat speelpleintje hier verderop in de straat. En dan kun je langs een glijbaan weer naar beneden.’

Het was neerbuigend, en niet de fijne anekdote die hij waarschijnlijk dacht dat het was, maar Max zei niet meer dan: ‘Ja, precies hetzelfde’ en schepte de laatste portie ovenschotel op zijn bord.

Mia greep haar kans om het gesprek naar zich toe te trekken, voor het verder zou ontsporen en ze helemaal geen moment meer zou vinden.

‘Grote dag, maandag, pap?’

Haar vader fronste, alsof hij geen flauw idee had waar ze het over had.

‘Het presentatiemoment waarop vijf werknemers hun projectvoorstel

mogen voorleggen aan het bestuur?’ verduidelijkte Mia onzeker. Ze had zich niet vergist van datum, dat was onmogelijk. Ze had de melding in haar agenda alleen vandaag al zeker vier keer gecheckt.

‘O dat’, wuifde hij haar verduidelijking weg, voordat hij drie grote happen van zijn diner praktisch inhaleerde. ‘Dat is maar een formaliteit. Kwestie van de werknemers tevreden te houden en ze het gevoel te geven dat er effectief inspraak is.’

Hij leek toen pas te beseffen wie er tegenover hem aan tafel zat en liet zijn vork een stukje zakken.

‘Niet dat er eigenlijk geen inspraak is, hoor. Want er wordt elk jaar wel een van die projectjes gekozen.’

Projectjes.

‘Mooi,’ zei Mia vinnig, ‘want maandag kom ik mijn *projectje* bij jullie voorstellen. Het is een voorstel voor de kerstperiode van volgend jaar en speelt in op het herbeleven van je mooiste kerstherinneringen. Ik denk echt dat...’

‘Iemand nog wat wijn?’ onderbrak haar vader haar. ‘Bewaar die speech maar voor maandag. We willen Max niet vervelen met saaie werkdetails.’

Het probleem bleek niet te zijn dat het te lang over werkgerelateerde onderwerpen ging, eerder dat het over iemand anders dan Amos Collins ging, want hij stak onmiddellijk van wal over een collega-bestuurslid dat hem keer op keer tegenwerkte.

‘En ze weet dat ze geen gelijk heeft. Ik ben er zeker van dat ze het alleen maar doet om mij het leven zuur te maken. Je zult dat maandag wel merken wanneer je over je kerstding komt vertellen.’

Hij zwaaide met zijn halflege wijnglas in haar richting en de rode vloeistof klotste bijna over de rand.

‘Maar goed. Binnenkort zal mevrouw McCarthy geen last meer van mij hebben.’ Hij liet een pauze vallen die net iets te kort was om dramatisch te kunnen zijn. ‘Want in februari ga ik met pensioen.’

Mia’s vork viel uit haar handen en kletterde in haar bord. ‘Sorry, ik denk dat ik je verkeerd verstaan heb. Ik hoorde je zeggen dat je met pensioen gaat, maar bij mijn weten heeft Amos Collins altijd stellig volgehouden dat hij blijft werken tot hij dood neervalt.’ Ze keek hem onderzoekend aan. ‘En voor zover ik kan zien, ben je nog niet dood neergevallen.’

Zijn ergernis werd duidelijk in de bruuske manier waarop hij zijn wijnglas bijvulde.

‘Overdrijf niet, Mia. Niemand wil effectief werken tot het einde van zijn leven.’

Mia wilde iets zeggen, maar een waarschuwende blik van Max hield haar tegen. Hij dacht waarschijnlijk hetzelfde als zij, dat hun vader altijd al een uitzondering op die regel was geweest. Dat hij wel tot zijn laatste dag in het bestuur van Channel 4 Buzz zou willen zetelen.

‘Pap, ben je ziek?’ vroeg ze uiteindelijk kleintjes. Het leek de enige verklaring waarom hij met pensioen zou willen gaan.

‘Doe niet belachelijk’, antwoordde haar vader kordaat, alvorens hij zijn net bijgevoelde glas wijn bijna in één keer naar binnen goot. ‘Ik wil gewoon meer tijd maken voor de dingen die echt belangrijk zijn. Hobby’s, vrienden, dat soort dingen. Jullie...’

Dat laatste was bijna een nagedachte, en Mia geloofde niet dat hun vader effectief meer tijd met hen wilde doorbrengen. Maar dat van die hobby’s en vrienden was ook bullshit, want voor zover zij wist, had hij geen van beide.

‘Oké dan, als jij het zegt’, zei ze uiteindelijk ontwijkend.

Haar vader ging verder met zijn gezeur over het bestuurslid dat hem bleef tegenwerken, en hoewel Mia op verschillende punten eerder akkoord ging met het andere bestuurslid, zweeg ze.

Ze realiseerde zich niet hoe vaak ze op de klok aan het kijken was tot Max zijn keel schraapte en aankondigde dat hij weg moest, omdat hij om negen uur had afgesproken met Jack aan de boulderzaal.

‘En ik denk dat Mia ook weg moet, als ze op tijd bij Susie en Cornelia wil zijn.’

Licht uit het lood geslagen door de vermelding van Jack, vergat Mia even om gebruik te maken van de kans die haar broer haar bood, tot hij opstond en haar veelbetekenend aankeek.

‘Juist, goed dat je het zegt. Ik wil hen niet laten wachten’, zei ze flauwtjes, voor ze haar tas nam, waar haar voorstel ongebruikt in opgeborgen zat, en Max naar de hal volgde.

‘Oh, dus hén wil je niet laten wachten?’ siste Max haar toe toen ze buiten gehoorsafstand waren. ‘Je hebt me hier bijna een halfuur alleen met pa laten zitten. Weet je wel hoelang een halfuur duurt als je niets hebt om over te praten?’

Mia haalde haar schouders op. ‘Je hebt toch gemeenschappelijke grond gevonden met je boulderen? Jij gaat naar “The boulder and the beautiful”

om te klimmen, en pap naar dat speelpleintje hier wat verderop. Verschil moet er zijn, maar ik zou zeggen dat het dicht genoeg bij elkaar ligt om er minstens een halfuur mee te kunnen vullen. Ik was trouwens maar een kwartiertje te laat.'

Max mompelde iets dat klonk als 'het leek langer' en trok zijn jas aan.

'Als ik je voor dan niet meer zie, tot met kerst, Mini.'

Hij drukte een haastige kus tegen haar slaap, riep iets in de richting van de keuken en liet haar alleen achter in de hal.

HOOFDSTUK 3

Mia

‘Dus die kerel vraagt me bloedserieus hoe groot ik denk dat het boeket moet zijn dat ervoor zal zorgen dat zijn vriendin hem vergeeft dat hij vergeten was dat honden geen druiven mogen eten. Zijn budget was wel beperkt, want hij had al veel geld uitgegeven aan de dierenarts die de maag van dat arme beest had moeten leegpompen.’

Mia verslikte zich bijna in haar caipirinha van het lachen. Cornelia was bijna net zo’n sappige verteller als Susie en de twee hadden er in een mum van tijd voor gezorgd dat de ongemakkelijkheid van eerder die avond compleet verdwenen was.

‘Grootste boeket dat ik deze week verkocht heb, eerlijk waar’, eindigde Cornelia haar verhaal. Als eigenares van Plantastic verkocht ze niet alleen bloemen en planten, maar ook decoratie. Dat deed ze inmiddels al bijna drie jaar. Mia had haar twee jaar geleden leren kennen toen Victor, de vorige eigenaar van de winkel, een winterdorp in elkaar moest steken samen met Rosalie, die een lingeriewinkel uitbaatte in een rivaliserend dorp. Op dat moment was ze niet echt onder de indruk geweest van Cornelia, die haar uiterste best had gedaan om de aandacht van de camera naar zich toe te trekken. Het was pas vorig jaar, toen zij en Florian opnieuw naar Plantastic trokken, dat ze echt met Cornelia aan de praat was geraakt. Cornelia had

haar toen uitgelegd hoe ze een foutje had gemaakt bij de bestelling van een lading minikerstbomen. Dat foutje had bestaan uit een nul te veel, wat had geresulteerd in haar geniale ingeving om zich op te geven voor een actie van Loxington Live, een lokaal radiostation. Haar fout had de twee presentatoren een wereldrecord opgeleverd en Cornelia zelf was van bijna alle kerstbomen afgeraakt. Mia was onder de indruk geweest van haar vindingrijkheid en onverstoorbaarheid en na de drukte van de feestdagen waren ze voor het eerst samen iets gaan drinken. Susie, Mia's beste vriendin, had Cornelia onmiddellijk omarmd als nieuw lid van hun groepje en tegenwoordig spraken ze met z'n drieën af.

'Ik wou dat ik zulke interessante dingen meemaakte op mijn werk', zuchtte Susie.

Susie was een manasje-van-alles dat haar ding nog niet gevonden had. Momenteel werkte ze in een slagerij en stuurde ze minstens drie keer per week in hun WhatsAppgroep dat ze overwoog om vegetariër te worden. Cornelia en zij hadden haar al meerdere keren gesmeekt om de meest expliciete verhalen voor zichzelf te houden, zodat zij in alle rust van hun steak of van hun kipfilet konden blijven genieten, maar Susie leek hun smeekbedes keer op keer te vergeten.

'Het enige spannende wat ik vandaag meegemaakt heb, was toen ik de keuken binnenkwam en ze met varkensbloed strepen hadden geschilderd op het gezicht van die nieuwe stagiair.'

Cornelia begon te kokhalzen.

'O, nee, het is oké, hoor. Het is een slager die stage kwam doen. Die zijn wel wat gewoon.'

Cornelia's verbijsterde uitdrukking bleef op haar gezicht vastgevroren staan, en Susie haalde haar schouders op. 'Oké, misschien maak ik toch wel wat mee. Maar geloof me, als je ooit de vrieskamer binnen gewandeld bent en daar twee collega's de horizontale tango hebt zien doen op een kist soepballetjes, is alles wat je nadien meemaakt banaal. Ik begrijp trouwens nog steeds niet hoe Cedric erin slaagde om zijn chipolata aan het werk te houden tijdens die koude temperaturen, en nu hij ontslagen is, kan ik het hem ook niet meer vragen.'

'Oké, ik wil niks meer horen over seks in vriezers, varkensbloed op gezichten, en ik wil al helemaal niet opgescheept worden met het mentale beeld van collega's met chipolata's tussen hun benen. Mia, vertel ons

liever hoe je etentje bij je vader was. Heb je hem je idee voor dat kerstproject voorgelegd?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, hij wilde niet luisteren. Hij was niet geïnteresseerd, maar maandag zal hij wel moeten luisteren. Hij kan me moeilijk negeren wanneer ik met een PowerPointpresentatie voor de volledige raad van bestuur sta.’

Susie keek haar vol medelijden aan. ‘Hij was niet geïnteresseerd? Dat sukt, Mi, en je verdient meer dan dat.’

Ze knikte en merkte tot haar eigen horror dat haar ogen waterig werden. ‘Dat weet ik. Maar ik kan hem in dit geval niet geheel ongelijk geven. Hij had zelf behoorlijk groot nieuws. Over twee maanden gaat hij met pensioen.’

Haar vriendinnen trokken simultaan hun wenkbrauwen op. ‘Pensioen? Amos Collins? Weet je zeker dat je hem goed verstaan hebt en dat hij niet gewoon een nieuw pensioenspaarplan wil opstarten of zoiets?’ vroeg Susie.

Cornelia keek Susie aan alsof ze net had gezegd dat ze overwoog om zichzelf met een doe-het-zelfkit een lobotomie te geven. ‘Susie, schat, met pensioensparen start je niet meer op je achtenzestigste. Da’s ongeveer net zo nuttig als een aanvraag indienen voor kindergeld wanneer je kinderen het huis al uit zijn.’

Susie liet de belediging niet aan haar hart komen. ‘Amos met pensioen, joh, ik had nooit gedacht dat ik die dag nog zou meemaken. Weet je zeker dat hij niet terminaal ziek is? O, ik heb ooit gehoord van iemand die een tumor in zijn hoofd had en heel zijn persoonlijkheid veranderde. Ik zou hem voor zijn verjaardag toch maar een voucher voor een MRI geven, Mi. Voor mij nog een bacardi cola.’

Dat laatste richtte ze aan de jong uitziende ober die ze tijdens haar uitleg al wuivend naar hun tafeltje gelokt had.

Mia wees naar haar inmiddels lege glas en vroeg nog een caipirinha. Cornelia bestelde een fruitig drankje dat ongetwijfeld met een parasolletje of een kleurig, glazen rietje zou komen.

‘Ja, hij heeft in ieder geval de hele avond gekaapt met zijn aankondiging, dus er was weinig ruimte om het over mijn projectvoorstel te hebben. Misschien is dat ook helemaal zo slecht nog niet. Als hij het maandag voor de eerste keer hoort, is zijn reactie waarschijnlijk natuurlijker.’

Susie en Cornelia keken elkaar kort aan, maar zeiden niets.

‘Ik hoop alleen dat zijn nakende pensioen de vergadering niet overschaduwt. Stel je voor dat ze beslissen om dit jaar toch geen project te kiezen’, mijmerde ze.

‘Weten ze al wie Amos gaat opvolgen als bestuurslid?’ vroeg Cornelia. ‘Ga je je kandidaat stellen? Ik denk dat je daar best goed in zou zijn. Je bent goed met cijfers en overzicht bewaren.’

Mia rolde met haar ogen. ‘Onze groepspot beheren en jou erop wijzen dat je de aankoop van een alpaca niet kunt inbrengen bij de belastingen met als uitleg dat hij winkeldecoratie is voor Plantastic zijn nu niet bepaald voorbeelden die ik kan aanhalen bij het solliciteren naar die functie, Cornelia.’

Cornelia zoog aan haar rietje, hoewel er alleen nog maar ijsblokjes in haar glas rammelden en het naar kokos geurende drankje allang op was. ‘En toch vind ik dat je je kandidaat moet stellen. Waarom heb je je vader niet gevraagd of er intern al kandidaten zijn?’

‘Da’s een behoorlijk wrede vraag, vind je niet? Hij had mij en Max net gezegd dat hij ging stoppen met de job die hij naar mijn aanvoelen voor de rest van zijn leven wou doen. Ik ging hem echt niet vragen of ik op zijn stoel mag komen zitten wanneer zijn kontaktdruk nog niet koud is. Trouwens, daar kreeg ik de kans ook niet toe. Hij heeft de hele avond lopen zeuren over iemand uit het bestuur die hem het bloed onder de nagels vandaan haalt. En toen zei Max plots dat hij weg moest, omdat hij nog ging boulderen met Jack. Met een maag vol ovenschotel zal dat ongetwijfeld een succes worden. En ik had met jullie afgesproken, dus er was niet echt ruimte om de troonsopvolging te bespreken.’

Ze wist niet zeker waarom ze Jacks naam vermeldde. Wilde ze zichzelf soms kwellen?

Nee, je wilt dat je vriendinnen doorvragen, zodat je het over Brad kunt hebben.

‘Heb je Jack nog gezien sinds...’

Cornelia maakte haar zin niet af, maar dat was ook niet nodig.

Sinds je hem je ex ervan hoorde overtuigen dat hij je moest dumpen?

Ze zuchtte en dronk onmiddellijk van de nieuwe cocktail die voor haar neus werd gezet.

‘Nee’, zei ze uiteindelijk. ‘Ik denk niet dat hij zich nog in mijn buurt durft te vertonen, en als ik eerlijk ben, ben ik daar ook absoluut niet rouwig om. Als ik die smerlap nooit meer zie, zal het nog steeds een dag te vroeg zijn.’

HOOFDSTUK 4

Jack

‘Discretie, Jack. Dat is het kernwoord van de hele zaak.’

Jack knikte met alle ernst die iemand die dezelfde speech al voor de zesendertigste keer moest aanhoren, kon opbrengen.

‘Uiteraard, Joseph, je kent me.’

Zijn baas knikte tevreden. ‘Ik ken je, Jack, en dat is de enige reden dat ik dit project aan jou toewijs en niet zelf opvolg. Ik hoef je er niet aan te herinneren wat er op het spel staat.’

Maar je doet het toch.

‘Vanaf maandag gaat al mijn focus hier naartoe, Joseph. Ik heb nog de rest van het weekend om me voor te bereiden. Maak je om mij maar geen zorgen.’

Joseph leek zich van geen kwaad bewust, of negeerde bewust zijn woordkeuze over ‘de rest van het weekend’. Het weekend dat eigenlijk een paar uur geleden al was begonnen.

Jacks telefoon begon opnieuw te vibreren op het indrukwekkende glazen tafelblad dat de vergaderruimte extra cachet en de poetsvrouw dagelijks een zenuwinzinking gaf. Deze keer draaide hij zijn smartphone niet onmiddellijk om, zodat het getril zou stoppen, maar liet hij het toestel langer overgaan.

Zijn ondoorzichtige tactiek om Joseph erop te wijzen dat het vrijdagavond was en dat hij ergens verwacht werd, werkte verbazingwekkend goed.

‘Goed, veel succes maandag en vergeet niet regelmatig in te checken bij zowel de besturen als bij mij. Fijn weekend, Jack.’

Onderweg naar “The boulder and the beautiful” belde hij naar Max, die zijn telefoon niet meer opnam en waarschijnlijk al een paar meter boven de grond tegen een muur plakte.

Zonder de muren af te speuren naar zijn vriend, dook hij de kleedkamer van de boulderzaal in, waar Max tot zijn verbazing nog in een hemd en met zijn kostuumbroek in zijn handen stond.

‘Ik heb je proberen te bellen om te zeggen dat het etentje uitgelopen is, maar ik zie dat mijn verontschuldigen niet op hun plaats waren’, grijnsde hij. ‘Heeft je baas je weer opgehouden met vragen over hoe hij de hamsters van zijn dochter in leven moet houden?’

Jack liet zijn sporttas met een bons op een bankje neerkomen en haalde zijn sportkleren eruit. ‘Dat was één keer, Max, maar wel een keer te veel. Hoe die man het in zijn hoofd haalt dat ik de ideale persoon ben om hamstergerelateerde opvoedkundige vragen aan te stellen, blijft een mysterie, maar goed. Ik denk dat hij soms gewoon een beetje eenzaam is. Zijn vrouw heeft van in het begin gezegd dat die hamster een slecht idee was, dus aan haar durft hij dat soort dingen waarschijnlijk niet te vragen.’

Max, die nu volledig in sportoutfit stond en kalk in zijn pofzak schudde, vloekte zacht toen de helft van het witte poeder op de grond belandde. ‘Zei je nu “hamster”? Als in enkelvoud? Had dat kind geen twee hamsters?’

Jack knoopte zijn hemd los, vouwde het kledingstuk netjes op en trok een donkerblauw shirt aan. Vervolgens deed hij hetzelfde met zijn broek, die hij verving door een short die er al vaker voor gezorgd had dat hij meer aandacht kreeg dan hij fijn vond, maar die zo aangenaam zat dat hij de starrende blikken erbij nam.

‘Ja, ze waren met twee, maar Bonnie heeft Clyde de eerste week al opgegeven. Geen goeie dag voor Joseph toen hij aan zijn dochtertje moest uitleggen waarom Bonnie onder het bloed zat en Clyde verdwenen was.’

Max deed een poging om de gevallen kalk met zijn sportschoen onder het bankje te schuiven. Het zorgde er alleen maar voor dat hij witte strepen op de betonvloer trok. ‘Feminisme op zijn best’, was het enige wat hij erop te zeggen had.

Jack stak zijn spullen in het kluisje naast dat van Max en volgde hem naar de klimmuur waar ze gewoonlijk startten.

Hij bracht kalk aan op zijn handen en zodra zijn vingers hun vertrouwde plek vonden in de ruwe grepen, vergat hij alles waar hij zich de afgelopen uren zorgen om gemaakt had.

Tot Max het gehad had met de gemakkelijkste routes die ze allebei zonder veel moeite konden toppen en het nodig vond om hem met zijn neus op de feiten te drukken.

‘Als Joseph het niet over hamsters wilde hebben, waarom was je dan te laat vanavond?’

Als consultant bij New Leaf moest hij wel vaker waarheden verdraaien of verzwijgen, maar tegen zijn beste vriend weigerde hij pertinent te liegen.

‘Nieuwe opdracht vanaf maandag’, zei hij daarom, stiekem hopen dat Max zou doorvragen en hij een excuus had om hem de volledige waarheid te zeggen.

‘O’, zei Max, terwijl hij zijn vingers zo rond een blauwe greep probeerde te passen dat ze een groot deel van zijn gewicht zouden kunnen dragen wanneer hij zijn voeten verplaatste. ‘En welke arme suckers zitten vanaf maandag opgescheept met een consultant die de helft van hun team wil afdanken?’

De vraag klonk stukken achtelozer dan de gefrustreerde kreet die volgde toen Max de kracht van zijn vingers overschatte en onelegant naar beneden donderde.

Het was misschien maar beter zo. Jack dacht niet dat het een goed idee was om hem te zeggen dat zijn zus een van die arme suckers was wanneer hij meters boven de grond hing.

‘Channel 4 Buzz en Loxington Live’, antwoordde hij, zonder rond de pot te draaien.

Als Mia niet in het spel was geweest, zou hij samen met Max hebben kunnen lachen over hoe ironisch het was dat hij nu ingezet werd bij een televisiezender, wanneer hij het grootste deel van hun jeugd met een camera had lopen rondzeulen. Maar Mia was wel in het spel, en Max keek hem verbouwereerd aan, alsof hij wilde checken of Jack hem niet voor de gek hield. ‘Shit’, zei hij uiteindelijk, toen hij leek te beseffen dat Jack niet voldoende gevoel voor humor had om zoiets als grap te verzinnen. ‘Gaan er ontslagen vallen?’

‘Waarschijnlijk.’

Het was niets voor Jack om via omfloerste bewoordingen de boodschap te verzachten, hoewel hij wel graag dacht dat hij de laatste jaren menselijker was geworden in zijn omgang met anderen. Jarenlang was hij voor zijn job voortgegaan op statistieken en cijfers, tot Joseph hem had aangeworven en hem had getoond hoe bedrijven niet enkel bestaan uit de dingen die in grafieken te vatten zijn. New Leaf zette consultants in om op voorhand een analyse uit te werken op basis van die grafieken en cijfers, maar liet hen nadien meedraaien op de werkvloer van de bedrijven waardoor ze ingeschakeld werden om te bekijken of hun theoretische conclusies in werkelijkheid ook ergens op sloegen. Meer dan eens had Jack zijn advies moeten bijsturen omdat bleek dat de factor die op papier storend genoeg was om verwijderd te worden, er in de praktijk net voor zorgde dat de rest van het team beter draaide. Of precies andersom. Dat het goudhaantje van de firma eigenlijk alleen maar goed presteerde omdat de collega die tot over haar oren verliefd op hem was al het werk voor hem deed.

‘Gaat het dan zo slecht met Channel 4 Buzz? Voor nieuws is er toch altijd interesse? Ik dacht dat de kijkcijfers niet zo slecht waren?’

Max klopte zijn handen af aan zijn zwarte broek en liet daardoor twee witte handafdrukken achter op zijn bovenbenen. Hij deed niet de moeite om de kalk weg te vegen.

‘Ik vermoed dat Amos niet altijd even eerlijk is tegen jou en Mia.’

Het voelde bijna illegaal om Mia’s naam te noemen, zeker nu ze zo’n hartgrondige hekel aan hem had.

Kun je het haar kwalijk nemen?

‘New Leaf is gevraagd voor een optimalisatieonderzoek. Vanaf maandag draai ik voor drie maanden deeltijds mee op de werkvloer.’

Max keek hem niet aan toen hij voor een tweede keer probeerde om de te moeilijke route te toppen. ‘En je gaat me vragen om niks tegen Mia te zeggen.’

Het was geen vraag, eerder een terneergeslagen conclusie.

‘Het is maar tot maandag, Max. Ik heb speciaal gewacht om het je te zeggen tot jullie maandelijke etentje achter de rug was, zodat je niet bij haar aan tafel zou moeten zitten en dat geheim zou moeten delen met Amos. Als je je er beter bij voelt, mag je haar maandag gerust zeggen dat je van niets wist, maar ik wilde je toch waarschuwen.’

Max' vingers gleden opnieuw weg bij dezelfde beweging als daarnet en hij sloeg met een vuist op de matten waarop hij landde.

'Godverdomme, Jack, je weet niet wat je van me vraagt.'

Dat wist hij wel. Hij vroeg Max om te zwijgen, omdat de waarheid Mia zou kwetsen en ze niet nu al gekwetst hoefde te worden. Hij wist maar al te goed hoe dat voelde, maar dat kon hij Max niet zeggen.

'Maandag?' vroeg Max nadat hij een derde keer naar beneden gedonderd was en de route nu toch leek op te geven.

Jack knikte. 'Maandag stap ik Channel 4 Buzz binnen en krijg je waarschijnlijk een chagrijnig telefoontje van je zus. En mijn aanbod blijft gelden. Je mag haar gerust zeggen dat dat het eerste is wat je daarvan hoort.'

Max zag er jaren ouder uit toen hij met zijn handen door zijn donkere haren ging, en niet alleen omdat de kalk zijn haardos een grijzig tintje gaf.

'Fuck, Jack. Je timing had niet slechter kunnen zijn, weet je dat?'

'Zo'n timing is nooit goed. Niemand ziet mij graag komen.'

De uitspraak had zielig kunnen overkomen als hij ze niet op zo'n zakelijke manier had gedaan dat niemand spontaan medelijden met hem zou krijgen.

'Dat weet ik', gaf Max toe. 'Maar Mia heeft maandag een belangrijke presentatie voor het bestuur over een project dat ze graag zou willen uitwerken. Elk jaar krijgen een paar collega's de kans om hun project voor te stellen en Mia zit al jaren te wachten tot zij daarbij zit. Ik ben bang dat jouw komst ervoor zal zorgen dat ze maandag volledig van slag raakt en haar presentatie verprutst.'

Hij leek te beseffen wat hij gezegd had en keek schaapachtig om zich heen. 'Niet zeggen dat ik dat gezegd heb, hé. Mia presteert goed onder druk, maar je weet best welk effect je op haar hebt.'

De opmerking had een heel wat positievere connotatie kunnen hebben, maar Jack wist beter dan te denken dat het eventuele versnellen van Mia's hartslag iets te maken zou hebben met zijn looks of zijn sprankelende persoonlijkheid. Als Mia's hart op hol zou slaan maandag, zou het zijn omdat ze de neiging moest onderdrukken om hem op zijn gezicht te slaan.

'Ik probeer in de mate van het mogelijke bij haar uit de buurt te blijven.'

Het was een belofte waarvan hij nu al wist dat hij ze waarschijnlijk niet zou kunnen waarmaken, al had dat weinig te maken met zijn taak als consultant en alles met de reden waarom Mia zijn hartslag de hoogte in joeg.